

In ongenade

Op een zonnige middag in mei draafde Sanderijn van Ravenswaard zevierend met haar bende het bos uit, op de voet gevolgd door Panras, haar hond. Ze stopten.

De ranke paarden namen alle teugel en begonnen gejaagd te grazen.

Vrolijke meisjesstemmen klaterden door het dal. Een rode vlag vloog als een kleurrijke speer van hand tot hand. In het bos droop de troep van Kristel af.

‘Jullie hebben ons misleid en overvallen,’ klonk het verontwaardigd in de verte.

‘Ga maar janken bij de leiding!’ riep een van de Dragonders honend terug.

De bende schaterde. Sanderijn lachte met hen mee, boog zich om de ruige wolfshond te aaien.

Een schrill gefluit doorbrak de joligheid. Drie gelijke tonen, direct gevolgd door één hoge. Panras draaide als gestoken om haar as en sprong verblijd de helling op. Ook Sanderijn wist wie er op het pad stond voor ze hem werkelijk zag. Gert van Ravenswaard. Ze ontweek de afkeurende blik van Ven Kleyn, haar beste vriendin.

‘Je broer, wat moet die hier?’

‘Mij feliciteren!’ Na deze woorden nam ze de teugels in en sloot zich bij de wolfshond aan. Gert stond glimlachend naast zijn paard te wachten. Bij hem aangekomen steeg ze af, en ze begroette hem met een enthousiaste omhelzing. De blondharige jongeman hield haar een armlengte van zich af en bekeek haar geamuseerd.

‘Nog gefeliciteerd met je verjaardag! Veertien. Ongelooflijk, je bent weer langer geworden. Ik mag wel flink gaan schransen, anders moet ik jou straks naar de ogen kijken! Wat krijg je te eten in Fort Tor? Mestkevers?’

‘Haver, geplette haver, net als de paarden,’ antwoordde ze grijnzend. Een kort moment verscheen er bezorgdheid in haar staalblauwe ogen,

daarna schudde ze haar krullende haar naar achteren en lachte breed omdat de hond beide poten op zijn schouders had gelegd en zich kwispelend op zijn linkeroor stortte.

Gert maakte zich meteen van beide los. ‘Panras, af! Mijn oor wil blijven leven! Brave hond.’ Hij aaide de hond en drukte haar even tegen zich aan.

Beneden overlegden de meiden, en ze verdwenen onder de bomen. Hij zag het.

‘Kom, de tijd dringt. Laten we naar de rivier gaan.’ Zonder ook maar een moment op instemming te wachten, steeg hij op zijn zwarte ruïen en draafde langs de helling naar het zuiden. Ze haalde hem in voor hij het achterliggende dal bereikte.

‘De tijd dringt? Wie zit jou na?’

Hij gaf geen antwoord. Ze wist donders goed dat hij zich vaak in moeilijkheden bracht door zonder toestemming de hogeschool voor krijgskunde te verlaten.

Panras kwam langszij. Haar tong flapperde uit haar mondhoek.

‘Ik heb Elmar gesproken,’ vertelde Gert, terwijl ze de laatste hoogte overstaken.

‘Wanneer?’ ‘Zes dagen geleden. Hij heeft de sleutel van de bibliotheek gekaapt en is in het archief van de Dragonders gedoken. Hij heeft ontdekt dat we lang niet zo bijzonder zijn als we dachten. Het komt met regelmaat voor dat er een generatie overgeslagen wordt. Er bestaat zelfs een naam voor. De Ingetogenen! We kunnen nog geen appel kneuzen, ook al turen we er uren naar.’

‘Je bedoelt dat Bern en jij nooit Vernielers zullen worden. Hoe kan het dan dat Elmar in een Heler veranderd is?’

‘Ik bedoel dat jij het net zo min gaat worden. Je zult op alle vlakken een schim van Asega Alisha blijven.’

‘Ik kan een Heler worden, net als onze moeder was.’

‘Vergeet het maar: je bent een veel te grote kattenkop. We passen in een patroon. Vader moet verwacht hebben dat geen van ons een bedreiging voor hem zou vormen. Geen wonder dat hij zich nooit...